

Мр Љиљана МАТИЋ
судија Привредног суда у Београду

МЕДИЈАЦИЈА КАО НАЧИН РЕШАВАЊА СПОРОВА, СА ПОСЕБНИМ ОСВРТОМ НА СТЕЧАЈНИ ПОСТУПАК

І Увод

Начин решавања спорова у свакој држави, поред осталог, представља и показатељ развоја правног и правосудног система у погледу средстава и могућности избора странака у спору на који начин могу да га реше. Наша држава, као чланица међународне заједнице и бројних међународних организација, има обавезу да прати, имплементира и примењује све облике и начине решавања спорова који су прихваћени у савременој међународној заједници.¹

Опште је познато да већина држава врши суверену власт кроз правосудни систем и да су судски поступци најскупљи начин решавања спорног односа међу странкама. Решење спора који настане међу странкама може се потражити и у једном од алтернативних начина решавања спорова² и то пре обраћања суду. У правној литератури се наводи да се настанак алтернативног решавања спорова везује за Сједињене Аме-

1 О медијацији међу државама, *Правна енциклопедија*, Савремена Администрација, Београд 1985. стр. 769.

2 Под алтернативним решавањем спорова подразумева се „сваки поступак усмерен на решавање конфликта између група или појединаца постизањем споразума (уговора), самостално или уз помоћ треће, неутралне особе“. Гашо Кнежевић, Владимир Павић, *Арбитража и АДР*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2009, стр. 188.

ричке Државе.³ Зато, свакако, треба да се покуша и са другим начинима решавања спорова, пре свега, посредовањем, односно медијацијом.

Сама реч медијација, као појам, потиче од латинске речи *medius* што заправо значи неутралан, онај који иде средњим путем.⁴

Наш законодавац дефинише посредовање као поступак, без обзира на назив, у којем стране добровољно настоје да спорни однос реше путем преговарања, уз помоћ једног или више посредника, који странама помаже да постигну споразум (у даљем тексту: посредовање).⁵

Медијација представља процес који је истовремено и алтернатива и допуна судском поступку. То је један од могућих алтернативних начина решавања спорова односно један од облика мирног решавања спорова између две или више страна уз помоћ трећег лица које је неутрално и непристрасно. То треће лице је медијатор чија је улога само да помаже странама у спору да успоставе комуникацију, као и да им омогући да се међусобно слушају и разумеју. У суштини, медијација подстиче стране у сукобу да разговарају у циљу проналажења решења која су прихватљива за обе стране. За разлику од судског поступка, нема обавезујући карактер, тако да странке које су покренуле поступак медијације могу у сваком моменту и да одустану од ње. Такође, у медијацији не постоји могућност наметања решења од стране медијатора. Дакле, одвија се мирним путем, ван судског поступка, уз помоћ неутралне особе – медијатора по избору странака и без доношења судске одлуке – пресуде.⁶

Иначе, у правној литератури се наводи да је посредовање познато још код древних народа – Египћана, Феничана, Вавилонца, Старих Грка, Римљана и других. Сачувани историјски споменици говоре нам да су и ови народи примењивали посредовање као начин решавања спорова. Та чињеница, данас, не треба да нас чуди, с обзиром да се ради о релативно једноставној техници која може да доведе до значајних резултата.⁷

3 Наводи се да је изазвано спорошћу, скупом, ригидношћу и непредвидивошћу судског система САД-а.

4 За тумачење, коришћено, Бранислав Грујић, *Цейни речник латинско-српски*, ИП Обод Цетиње, 1999, стр. 176.

5 Члан 2 Закона о посредовању у решавању спорова, *Службени гласник Републике Србије*, број 55/2014.

6 Више о томе, Г. Кнежевић, В. Павић, *нав. дело*, стр. 226–242.

7 Више о томе, Борис Кривокапић, *Енциклопедијски речник међународној права и међународних односа*, Службени гласник, Београд 2010, стр. 796.

II Начела медијације

Према важећем Закону о посредовању у решавању спорова, у начела медијације спадају: (1) Добровољност,⁸ што конкретно значи да се стране искључиво добровољно одлучују да ли ће се одредити за медијацију као начин решавања спора. То је опште правило, а изузетак постоји само за ситуације када је посебним законом покретање поступка посредовања предвиђено као услов за вођење судског или другог поступка. Важно је истаћи да је суд или други орган дужан да пружи сва потребна обавештења у циљу потпуне обавештености странака о могућности спровођења посредовања. О самом начину спровођења посредовања, странке се саме споразумевају, а посредник спроводи посредовање на начин који сматра одговарајућим, узимајући у обзир предлоге страна, околности случаја и потребу за брзим решењем спорног односа. (2) Равноправност,⁹ изричито је прописано да су странке равноправне, а посредник је по Закону дужан да странама обезбеди равноправан положај уз уважавање свих околности спорног случаја. (3) Учествовање и присуствовање у поступку посредовања¹⁰ стране остварују лично. Уколико страну као физичко лице заступа пуномоћник, он може да учествује у поступку уз страну коју заступа. За правна лица као страну у поступку посредовања важи правило да га заступа законски заступник који је уписан у одговарајући регистар односно овлашћени пуномоћник. Уз сагласност страна, поступку посредовања могу да присуствују и трећа лица која стране одреде. (4) Искључење јавности¹¹ је законски прописано, што значи да није условљено одлуком посредника или вољом учесника у поступку. (5) Поверљивост,¹² подразумева да су сви подаци, предлози и изјаве из поступка посредовања или у вези са поступком посредовања поверљиви, ако се стране нису другачије споразумеле, осим оних који се морају саопштити на основу закона, ради заштите јавног поретка, посебно када је то потребно ради осигурања заштите најбољег интереса детета или ради спречавања доношења штете физичком или психичком интегритету лица, као и у случају ако је то потребно ради спровођења споразума страна. Дакле, стране, њихови законски заступници и пуномоћници, посредник, трећа лица која присуствују поступку посредовања, као и лица која обављају

8 Члан 9 Закона о посредовању у решавању спорова.

9 Члан 10 Закона о посредовању у решавању спорова.

10 Члан 11 Закона о посредовању у решавању спорова.

11 Члан 12 Закона о посредовању у решавању спорова.

12 Члан 13 Закона о посредовању у решавању спорова.

административне послове за потребе посредовања, дужни су да све податке, предлоге и изјаве у вези са поступком посредовања чувају као тајну и одговарају за штету насталу кршењем ове обавезе. (6) Неутралност,¹³ значи да сваки посредник у поступку посредовања поступа неутрално. (7) Хитност,¹⁴ значи да ће се поступак посредовања спровести без одлагања, у најкраћем могућем времену. (8) Прихватљивост доказа у другим поступцима,¹⁵ подразумева да предлози изнети током посредовања који су дати искључиво ради закључења споразума не могу да се користе у судском, арбитражном или другом поступку, нити саопште на други начин.

То значи да стране, њихови законски заступници и пуномоћници, посредници, трећа лица која присуствују поступку посредовања, као и лица која обављају административне послове за потребе посредовања, не могу да се у било ком судском или другом поступку позивају на околности, сведоче или предлажу као доказе и то: (1) чињеницу да је једна страна предложила спровођење поступка посредовања или изразила вољу да у овом поступку учествује; (2) мишљења и ставове које је страна у поступку посредовања изразила или предлоге које је у том поступку изнела искључиво у циљу постизања споразума; (3) могуће начине решавања спорног односа које је током поступка посредовања изнео посредник и чињеницу да је страна у поступку показала спремност да прихвати предложени начин решавања спорног односа; (4) исправу која је припремљена искључиво за потребе поступка посредовања.

Суд или други орган који води поступак неће прихватити такве предлоге. Уколико се у поступку посредовања страна позвала на неки доказ који би у другом поступку могла ускратити, коришћење таквог доказа у поступку посредовања не значи пристанак на његово коришћење у другом поступку.

III Наше позитивно законодавство

Свака чланица Савета Европе самим својим чланством се обавезује да мора да поштује све препоруке Комитета министара Савета Европе. На тај начин је створена и обавеза за нашу државу да, поштујући препоруке Комитета министара Савета Европе о медијацији у грађанским стварима, донесе посебан закон који регулише ову материју. Зато је у Републици Србији 2005. године био донет Закон о посредовању – медијацији.

13 Члан 14 Закона о посредовању у решавању спорова.

14 Члан 15 Закона о посредовању у решавању спорова.

15 Члан 16 Закона о посредовању у решавању спорова.

Правни оквир за примену посредовања у Републици Србији чини више закона. Свакако да је на првом месту наведени Закон о посредовању у решавању спорова, јер он, поред осталог, регулише сам поступак посредовања, а затим, ту спадају и закони који првенствено регулишу другу материју, али је у оквиру њих предвиђена и медијација као начин решавања спорова у оквиру материје поводом које су и донети као посебни закони. То су поред осталих,¹⁶ за нас најзначајнији, Закон о парничном поступку¹⁷ и Закон о стечају.¹⁸

Првог јануара 2015. године почео је да се примењује Закон о посредовању у решавању спорова. У прелазним и завршним одредбама, чланом 50 Закона посредовању у решавању спорова предвиђен је престанак важности Закона о посредовању – медијацији, из 2005. године.

Очигледно је да се доношењем новог Закона којим се регулише посредовање односно медијација као начин решавања спорова, желео да се настави са развијањем и усавршавањем овог начина решавања спорова као једног од алтернатива судском решавању спорова.

Закон је подељен у девет целина.¹⁹ За судије је свакако најинтересантније четврто поглавље – Поступак посредовања и пето поглавље – Однос посредовања и судског или другог поступка.

Покретање поступка се иницира предлогом.²⁰ Предвиђено је да ако једна страна упути предлог за закључење споразума о приступању посредовању, друга страна је дужна да се о наведеном предлогу изјасни, у року од 15 дана од дана достављања предлога, писаним путем. Када је покретање поступка посредовања посебним законом предвиђено као

16 Нпр. Закон о споразумном финансијском реструктурирању привредних друштава (*Службени гласник Републике Србије*, број 36/2011), Закон о мирном решавању радних спорова (*Службени гласник Републике Србије*, број 125/2004 и 104/2009), Закон о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица (*Службени гласник Републике Србије*, број 85/2005), Закон о забрани дискриминације (*Службени гласник Републике Србије*, број 22/2009), Закон о спречавању злостављања на раду (*Службени гласник Републике Србије*, број 36/2010), Закон о заштити потрошача (*Службени гласник Републике Србије*, број 62/2014).

17 *Службени гласник Републике Србије*, број 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014.

18 *Службени гласник Републике Србије*, број 104/2009, 99/2011 – др. закон и 71/2012 – одлука УС.

19 Уводне одредбе (члан 1–4), Међународно посредовање и посредовање у прекограничним споровима (члан 5–8), Начела посредовања (члан 9–16), Поступак посредовања (члан 17–29), Однос посредовања и судског или другог поступка (члан 30–32), Посредник (члан 33–35), Издавање дозволе за посредовање (члан 36–42), Обука посредника (члан 43–46) и Прелазне и завршне одредбе (члан 47–51).

20 Члан 17 Закона о посредовању у решавању спорова.

услов за вођење судског или другог поступка односно ако су се стране приликом закључења уговора обавезале да ће спор покушати да реше путем посредовања пре покретања судског или другог поступка, страна је дужна да писаним путем предложи другој страни закључење споразума о приступању посредовању. Закључењем споразума о приступању посредовању, покреће се поступак посредовања.²¹ Ако се странке у току судског или другог поступка сагласе да приступе решавању спора посредовањем уз застој судског поступка, поступак посредовања се покреће достављањем суду или другом органу пред којим се води поступак споразума о приступању посредовању. У том случају, долази до застоја судског поступка, који може бити одређен само једном по овом основу и не може трајати дуже од 60 дана. Стране и посредник закључују споразум о приступању посредовању у писаној форми којим потврђују избор посредника, уређују међусобна права и обавезе у складу са начелима посредовања, утврђују трошкове посредовања и друга питања од значаја за спровођење посредовања.²² Поступак посредовања спроводи један или више посредника, које стране споразумно одреде. Ако стране споразумно не одреде посредника, могу затражити да посредника одреди суд или други орган пред којим се води поступак.²³

Циљ медијације је помирење, тако да се поступак посредовања може окончати на један од Законом предвиђених следећих начина: (1) закључењем споразума о решавању спора посредовањем; (2) одлуком посредника да се поступак обуставља, јер даље вођење поступка није целисходно; (3) изјавом једне стране да одустаје од даљег спровођења поступка, осим у случају ако у поступку посредовања учествује више страна, које након одустанка једне од страна одлуче да наставе поступак посредовања; (4) протеком рока од 60 дана од дана закључења споразума о приступању посредовању, осим уколико се стране не споразумеју другачије. Уколико се поступак посредовања спроводи на основу упута суда или другог органа, посредник је дужан да обавештење о начину окончања поступка посредовања достави суду или другом органу. Када је покренут поступак посредовања, који је посебним законом предвиђен као услов за вођење судског или другог поступка, окончан закључењем споразума о решавању спора посредовањем или одлуком посредника да се поступак обуставља, посредник је дужан да обавести надлежни орган или организацију о исходу поступка посредовања.²⁴

21 Члан 18 Закона о посредовању у решавању спорова.

22 Члан 19 Закона о посредовању у решавању спорова.

23 Члан 20 Закона о посредовању у решавању спорова.

24 Члан 24 Закона о посредовању у решавању спорова.

Важно је нагласити да посредовање по нашем праву не доводи до прекида застарелости. Наиме, Законом је регулисано дејство посредовања на рокове застарелости и преклузивне рокове.²⁵ Тако је предвиђено да покретањем поступка посредовања почиње застој застарелости потраживања у односу на захтев поводом кога се спроводи поступак посредовања, који не може трајати дуже од 60 дана. По истеку тог рока, рок застарелости наставља да тече. Када је законом одређен посебан рок за подношење тужбе тај рок не тече, док поступак посредовања траје, али не дуже од 60 дана.

Што се тиче самог споразума о решавању спора путем посредовања,²⁶ Закон садржину споразума препушта вољи странака. Саме странке одређују садржину, али је прописана обавезна писана форма, као и да споразум мора бити потписан од стране свих учесника. Уколико стране у поступку посредовања не постигну споразум због несагласности о правним питањима, оне могу постићи писану сагласност о чињеничним питањима. Таква чињенична питања, обухваћена сагласношћу воља страна у поступку, сматраће се неспорним у судском или другом поступку. Даље, Закон регулише да је споразум о решавању спора путем посредовања извршна исправа²⁷ уколико су испуњени следећи услови: (1) да садржи изјаву дужника којом пристаје да поверилац на основу споразума о решавању спора путем посредовања, након доспелости потраживања може покренути поступак принудног извршења (клаузула извршности); (2) да су потписи страна и посредника оверени од стране суда или јавног бележника. Неће се дозволити принудно извршење споразума о решавању спора путем посредовања ако закључење овог споразума није дозвољено, ако је споразум супротан јавном поретку, ако споразум није подобан за извршење или је предмет извршења немогућ. Предвиђена је и сходна примена Закона о облигационим односима,²⁸ тако је предвиђено да на закључивање, дејство и престанак споразума закљученог у поступку посредовања сходно се примењују одредбе Закона о облигационим односима којима се уређује вансудско поравнање.

У оквиру шестог поглавља, Закон регулише посредника и то кроз услове за обављање посредовања,²⁹ дужности посредника³⁰ и одговорност за штету.³¹ Оно што се у пракси показало као најважније за по-

25 Члан 25 Закона о посредовању у решавању спорова.

26 Члан 26 Закона о посредовању у решавању спорова.

27 Члан 27 Закона о посредовању у решавању спорова.

28 Члан 28 Закона о посредовању у решавању спорова.

29 Члан 33 Закона о посредовању у решавању спорова.

30 Члан 34 Закона о посредовању у решавању спорова.

31 Члан 35 Закона о посредовању у решавању спорова.

средника је да буду непристрасни и неутрални. У правној литератури се постављају и питања да ли посредници морају да имају и нека специјална знања, вештине или неке друге квалитете.³²

Улога судије као медијатора је ограничена Законом у том смислу што је чланом 33 став 6 Закона, предвиђено да судије могу обављати посредовање искључиво ван радног времена и без накнаде. Овакво решење законодавца је интересантно, јер и судије могу да буду стимулисане да се одреде за бављење посредовањем као начином решавања спорова. То значи, судија може да спроводи медијацију, а даље је предвиђено да неће бити посебно плаћен за тај поступак. Такво законско решење не мора да буде разлог незаинтересованости судија да у одређеним предметима поступају као медијатори, с обзиром да се рад судија вреднује кроз остварене резултате рада. Уколико би се судије определиле да се баве медијацијом, онда би и њихов додатни ангажман ван радног времена морао да буде награђен и то кроз приказивање резултата рада судија преко броја решених предмета на овај начин, или кроз приказивање доприноса судије у смањењу броја предмета у редовним судским поступцима.³³

Полазећи од надлежности привредних судова, најзаступљенија је примена Закона о парничном поступку и Закона о стечају. Законом о парничном поступку, чланом 11 предвиђено је да ће суд упутити странке на медијацију или на информативно рочиште за медијацију, у складу са законом, односно указаће странкама на могућност за вансудско решавање спора медијацијом или на други споразуман начин. Законом о стечају, чланом 115 изричито је предвиђена медијација.

Оно што је карактеристично за нашу земљу је чињеница да се доношењем нових закона који регулишу исту материју често не води рачуна када се врше терминолошке промене појмова са истим значењем које се уносе у нове законе, тј. да ли су усаглашене са постојећим законима који су у свакодневној примени. Тако данас имамо на снази законе који регулишу примену медијације у различитим судским поступцима, нпр. парничном, стечајном, док ће се сам поступак медијације спроводити по Закону о посредовању у решавању спорова који ни у једном члану не помиње реч „медијација“.³⁴

32 Више о томе, Г. Кнежевић, В. Павић, *нав. дело*, стр. 229.

33 Потребно је у Извештај о квалитету рада судија увести и рубрику у којој би се исказивали резултати судија остварени у поступцима медијације чиме може да се постигне заинтересованост поступања судија као медијатора. Тиме би могло да се постигне смањење оптерећености судија појединачно са бројем задужених предмета, а самим тим, неминовно, дошло би и до бржег решавања конкретних спорова, на који начин се доприноси и бржем решавању свих спорова у суду.

34 Аутор овом приликом не улази у оправданост коришћења једног или другог појма. Само се скреће пажња да се приликом доношења закона мора водити рачуна и

IV Медијација у стечају

Већ је наведено да је Законом о стечају регулисана медијација у стечајном поступку и то чланом 115 ставом првим наведеног члана предвиђено је да поверилац оспореног потраживања, односно стечајни управник уз сагласност одбора поверилаца, може предложити решавање спорног односа путем медијације, у складу са законом којим се уређује поступак медијације. Другим ставом истог члана је регулисано да уколико до закључења испитног рочишта постоји сагласност стечајног управника и одбора поверилаца односно повериоца оспореног потраживања, о решењу спорног потраживања путем медијације, стечајни судија ће спорне пријаве издвојити из листе потраживања. Поступак медијације је временски ограничен и може трајати најдуже 30 дана од дана закључења испитног рочишта, у ком року је стечајни управник дужан да обавести стечајног судију о резултату спроведеног поступка. Изузетно, у оправданим случајевима, на сагласан предлог свих учесника у поступку посредовања, стечајни судија може одобрити продужење рока, а најдуже до истека рока од 60 дана од дана закључења испитног рочишта. Поверилац који је по спроведеном поступку медијације, утврдио своје потраживање, има право да тражи да се уврсти у листу утврђених потраживања у складу са овим законом, док поверилац оспореног потраживања које по истеку наведеног рока није утврђено у спроведеном поступку медијације стиче статус повериоца оспореног потраживања.

Полазећи од начела стечаја и то: (1) начела заштите стечајних поверилаца;³⁵ (2) начела једнаког третмана и равноправности;³⁶ (3) начела економичности;³⁷ (4) начела судског спровођења поступка;³⁸ (5) начела императивности и преклузивности;³⁹ (6) начела хитности;⁴⁰ (7) начела двостепености;⁴¹ (8) начела јавности и информисаности,⁴² произилази оправданост разлога за примену медијације у стечају. Наи-

о важећим законима, јер постоји могућност да се код неких странака у првом моменту изазове забуна у погледу коришћеног термина у позитивним прописима Републике Србије за означавање истог поступка мирног решавања спора.

35 Члан 3 Закона о стечају.

36 Члан 4 Закона о стечају.

37 Члан 5 Закона о стечају.

38 Члан 6 Закона о стечају.

39 Члан 7 Закона о стечају.

40 Члан 8 Закона о стечају.

41 Члан 9 Закона о стечају.

42 Члан 10 Закона о стечају.

ме, члан 5 Закона о стечају који регулише начело економичности, врло јасно прописује да се стечајни поступак спроводи тако да омогући остваривање највеће могуће вредности имовине стечајног дужника и највећег могућег степена намирања поверилаца у што краћем времену и са што мање трошкова, док члан 8 Закона о стечају прописује да је стечајни поступак хитан и да у стечајном поступку није дозвољен застој и прекид.

Чланом 18 став 1 тачка 10 Закона о стечају, предвиђено је да стечајни судија доноси друге одлуке и предузима друге радње одређене овим законом. Значи, стечајни судија, сходно цитираном члану 115 Закона о стечају, одлучује и о одређеним питањима везаним за поступак медијације у стечају.

У Привредном суду у Београду, у стечајном предмету где је био поднет Унапред припремљени план реорганизације, поверилац је предложио поступак медијације, привремени стечајни управник се сложио са предлогом, а поступајући стечајни судија је донео решење сагласно члану 115 Закона о стечају.

С обзиром да је у стечајном поступку предвиђена сходна примена Закона о парничном поступку, то су поступајући стечајни судија у конкретном стечајном предмету и стечајни судија који је спровео поступак медијације поступајући као медијатор, закључили да не постоје законске препреке за спровођење поступка медијације и у стечајном поступку са Унапред припремљеним планом реорганизације. Конкретна медијација је успешно завршена, док је стечајни поступак са Унапред припремљеним планом реорганизације правноснажно окончан. Дакле, успешно је окончана медијација и у стечајном поступку покренути подношењем Унапред припремљеног плана реорганизације, финансијски ефекти су огромни, јер је избегнута парница са великом вредношћу спора, а значајан је и временски фактор јер се није чекало на окончање судског поступка са неизвесним временским трајањем.

V Улога стечајног управника у поступку медијације

Положај стечајног управника регулисан је члановима од 19 до 34 Закона о стечају. Поред осталог, Законом о стечају је предвиђено да стечајни управник заступа стечајног дужника у свим поступцима, па самим тим, произлази, и у поступку медијације.⁴³

43 Члан 27 став 1 тачка 17 Закона о стечају (делокруг послова стечајног управника) предвиђа да је стечајни управник нарочито дужан да заступа стечајног дужника, односно стечајну масу у покретању и вођењу судских, управних и других поступака.

Полазећи од наведених начела стечајног поступка, као и наведених начела медијације, постоје сви оправдани разлози да, у ситуацији када стечајни поверилац коме је стечајни управник оспорио потраживање предложи поступак медијације, стечајни управник такав предлог не одбади одмах, него прво провери да ли има услова за медијацију.

С обзиром да је чињеница да су судске таксе одређене према вредности спора, да се углавном из стечаја покрећу парнице са великом вредношћу спора, као и на дугогодишње стање привреде у Републици Србији, свакако треба сагледати и колико би коштало вођење судског спора без претходног покушаја медијације.

Значи, стечајни управник као лице које заступа стечајног дужника требало би да прихвата предлоге за покретање поступка медијације поднетих од стране стечајних поверилаца, као и да сам предлаже медијацију у ситуацијама у којима је он упућен на покретање парнице, у свим ситуацијама за које се оправдано покаже да би могло да се покуша и на тај начин да се реши спорна ситуација.

VI Закључак

У данашње време, са превеликим бројем парница покренутих или настављених поводом покретања стечајног поступка над неким правним лицем, свакако треба прихватити или предложити медијацију као начин решавања спорова, имајући у виду начела медијације.

Такође, треба прихватити или предложити медијацију и због временског аспекта. Наиме, полазећи од чињенице да је Законом о посредовању у решавању спорова регулисан временски оквир у коме треба да се одлучи поводом медијације, чак и да медијација не успе, време проведено у покушају спровођења медијације неће битно утицати на дужину трајања неког судског поступка који би се у таквој ситуацији наставио уколико је парница прекинута због отварања стечаја или евентуално тек покренуо спор (када је покушана медијација пре подношења тужбе суду).

Из наведеног, требало би подстаћи све учеснике у стечајном поступку да се што више предлаже медијација као начин решавања спорног односа. Предности медијације су да је омогућен приступ бржем методу решавања спорова, јер спор може да се реши на само једној медијацији, а у сваком случају трајање поступка медијације је временски ограничено. Такође, поступак је економски исплативији јер се самим краћим трајањем избегавају високи судски трошкови. Даље, странке у сукобу долазе до решења, односно долазе до споразума које остварује њихове

интересе и потребе, а могу и да се сачувају дугогодишњи пословни односи и да се настави пословна сарадња.

У Привредном суду у Београду, до 2014. године није био спроведен ниједан поступак медијације у стечајном поступку, иако је Закон о стечају донет крајем 2009. године и предвидео је медијацију. Разлози за такву ситуацију су били многобројни, већином оправдани, али објективно више не постоје разлози да се овај поступак не спроводи у многим стечајним предметима. Дакле, у конкретном стечајном предмету са УППР-ом, медијација се и у стечајном поступку показала као изузетно практично решење. Избегао се судски поступак са неизвесном дужином трајања, а од чијег окончања би евентуално могло да зависи и окончање стечајног поступка.

Како садашњи привредни и судски живот неминовно намећу промене и у приступу решавања спорова, запажа се и промена у приступу заинтересованих лица на који начин да се спор реши. Запажено је да се у новим стечајним поступцима неколико поверилаца обратило стечајном управнику са предлогом да се оспорено потраживање реши медијацијом. Зато, треба подржати и подстицати стечајне управнике да у свакој ситуацији за коју сматрају да је целисходно, покушају решавање спорног односа стечајног дужника кога заступају медијацијом са повериоцима којима су оспорена потраживања.